

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobkyně: **V30 s.r.o.**, IČO: 27169871
se sídlem Vnější 920/30, Praha 4
zastoupená advokátem Mgr. Janem Bičíště
se sídlem Václavské náměstí 2132/47, Praha 1

proti

žalovanému: **Státní zemědělský intervenční fond**
se sídlem Ve Smečkách 33, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2022, č. j. SZIF/2022/0181024

takto:

- I. Výrok rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu ze dne 3. 3. 2022, č. j. SZIF/2022/0181024 ve znění: „*Odkladný účinek odvolání proti tomuto výroku se vylučuje.*“ se zrušuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám právního zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Jana Bičíště.

Odůvodnění:

1. Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) uložil žalobkyni povinnost do 60 dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí vrátit finanční prostředky ve výši 607 972 Kč, které jí byly poskytnuty jako dotace v rámci *Programu rozvoje venkova ČR, opatření 6.1.1. Zahájení činnosti mladých zemědělců (PE611)*, protože porušila pravidla pro poskytnutí dotace. Samostatným výrokem napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutí žalovaný podle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu rozhodl, že odkladný účinek odvolání proti tomuto výroku (míněno výroku o povinnosti vrátit dotaci) se vylučuje.

2. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný vyloučil odkladný účinek odvolání proti výroku o uložení povinnosti vrátit dotaci z důvodu ochrany veřejného zájmu spočívajícího v ochraně finančních zájmů Evropské unie. Jednalo se totiž o dotaci, která byla spolufinancována z rozpočtu EU. Smyslem právní úpravy poskytování dotací z veřejných rozpočtů je jejich řádné využití na deklarovaný účel, k čemuž se žadatelé o dotaci zavazují. Podle čl. 27 nařízení 908/2014¹ ve spojení s čl. 7 odst. 2 nařízení 809/2014² musí být dotace vrácena do 60 dnů od vydání inkasního příkazu či rozhodnutí, úroky se počítají od marného uplynutí platební lhůty, která nesmí být delší než 60 dnů. Žalovaný připomněl zásadu aplikační přednosti komunitárního práva a z ní dovodil, že pokud platební lhůta nesmí být delší než 60 dnů, musí být dodržena bez ohledu na případné odvolání podané dle vnitrostátního práva. Žalovaný proto odkladný účinek odvolání, který by spočíval v odložení povinnosti vrátit dotaci, vyloučil.
3. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení výroku napadeného rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání. V žalobě namítla, že žalovaný náležitě nezodůvodnil odepření odkladného účinku. Napadené rozhodnutí proto žalobkyně v této části považuje za nepřezkoumatelné. Ustanovení § 85 správního řádu ukládá správnímu orgánu povinnost zkoumat intenzitu veřejného zájmu a vyloučení odkladného účinku odvolání řádně odůvodnit. Žalovaný se však nezabýval mírou naléhavosti veřejného zájmu, která podle žalobkyně nedosahuje míry dopadů do jejích práv. Žalobkyně namítla, že naléhavý veřejný zájem dán vůbec není, protože mezi vyplacením dotace a rozhodnutím o povinnosti ji vrátit uběhlo pět let. Žalobkyně tudíž nevidí žádnou naléhavou potřebu peníze urychleně vrátit. Ustanovení § 11a odst. 1 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o SZIF“) navíc ponechává pro řešení případných sporů dostatečný časový prostor 10 let, což zcela popírá tvrzení žalovaného, že je dán naléhavý zájem na vrácení poskytnuté dotace bez ohledu na zákonem předpokládané opravné prostředky.
4. Žalobkyně se na rozdíl od žalovaného nedomnívá, že mezi uniijním a tuzemským právem panuje rozpor, resp. pro účely odepření odkladného účinku odvolání proti rozhodnutí o uložení povinnosti vrátit dotaci je tato otázka podle ní zcela irelevantní. Požadavek komunitárního práva na omezení platební lhůty se nijak nedotýká otázky, kdy je správní orgán oprávněn vydat „inkasní příkaz“ a co je „inkasní příkaz.“
5. Žalobkyně dále považuje výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání v napadeném rozhodnutí za nadbytečný. Kdyby totiž žalovaný rozhodoval ve lhůtách, které mu ukládá správní řád, nebo alespoň ve lhůtách přiměřených, nemusel by odvolání odepírat odkladný účinek, neboť by stihl o věci pravomocně rozhodnout před uplynutím 60 dnů. Zatím však má žalobkyně zkušenost takovou, že odvolací orgán rozhoduje ve lhůtách mnohonásobně překračujících zákonný limit. Tím, že byl vyloučen odkladný účinek odvolání, bude

¹ prováděcí nařízení Komise (EU) č. 908/2014 ze dne 6. 7. 2014, kterým se stanoví pravidla pro uplatňování nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o platební agentury a další subjekty, finanční řízení, schvalování účetní závěrky, pravidla pro kontroly, jistoty a transparentnost (dále jen „nařízení 908/2014“)

² Prováděcí nařízení Komise (EU) č. 809/2014 ze dne 17. 7. 2014, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o integrovaný administrativní a kontrolní systém, opatření pro rozvoj venkova a podmíněnost

žalobkyně nucena dotaci vrátit a žalovaný s odvolacím orgánem nebudou mít žádnou motivaci ve věci rozhodnout a budou nečinní, čímž bude hrubě zasaženo do práv žalobkyně.

6. Žalobkyně v žalobě vznesla ještě další (a podrobnější) argumentaci, kterou však vzhledem k tomu, jak soud o žalobě rozhodl, není účelné rekapitulovat.
7. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl žalobu jako nepřipustnou odmítnout. Výrok napadeného rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání je podle něj neoddělitelně spjat s meritorní částí výroku o uložení povinnosti vrátit dotaci. Jedná se však o prvostupňové rozhodnutí, proti němuž je přípustné odvolání, které také žalobkyně podala. Žalobkyně tedy dle mínění žalovaného nevyčerpala řádné opravné prostředky ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s., a její žaloba je tudíž předčasná.
8. K žalobní argumentaci jako takové žalovaný zopakoval své přesvědčení, že veřejný zájem zahrnuje i finanční zájmy EU. Vzhledem k povinnosti členských států chránit finanční zájmy EU (které je třeba považovat bez dalšího za veřejný zájem) je naplněn důvod vyloučení odkladného účinku odvolání podle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu. Žalovaný má za to, že svůj závěr odůvodnil dostatečně. Nad rámec toho, co uvedl v napadeném rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že vymáhat neoprávněně vyplacenou dotaci musí, protože v případě nevymožení nese finanční důsledky členský stát [čl. 54 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, o financování, řízení a sledování společné zemědělské politiky a o zrušení některých předpisů (dále jen „nařízení 1306/2013“)].
9. Žalovaný soudu následně zaslal rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 4. 7. 2022, č. j. MZE/25111/2022, jímž bylo odvolání žalobkyně proti napadenému rozhodnutí zamítnuto. Soudu je z jeho vlastní činnosti známo, že proti tomuto rozhodnutí Ministerstva zemědělství podala žalobkyně správní žalobu, o níž Městský soud v Praze vede řízení pod sp. zn. 9 A 76/2022.
10. Při rozhodování ve věci samé soud vycházel zejména z této právní úpravy:
11. Podle § 85 odst. 1 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, má včas podané a přípustné odvolání odkladný účinek. V důsledku odkladného účinku odvolání nenastává právní moc, vykonatelnost, ani jiné právní účinky rozhodnutí.
12. Podle § 85 odst. 2 správního řádu může správní orgán odkladný účinek odvolání vyloučit,
 - a) jestliže to naléhavě vyžaduje veřejný zájem,
 - b) hrozí-li vážná újma některému z účastníků, nebo
 - c) požádá-li o to účastník; to neplatí, pokud by tím vznikla újma jiným účastníkům nebo to není ve veřejném zájmu.
13. Podle § 11a odst. 3 zákona o SZIF lhůta pro vrácení dotace činí 60 dnů od doručení rozhodnutí Fondu příjemci dotace.
14. Podle § 11a odst. 4 věty první zákona o ZSIF v případě, kdy příjemce dotace nedodrží lhůtu stanovenou pro její vrácení, je povinen zaplatit Fondu penále ve výši 1 ‰ denně z částky dotace, kterou je povinen vrátit, nejvýše do výše této částky.
15. Podle čl. 7 odst. 1 nařízení 809/2014 v případě neoprávněné platby příjemce vrátí dotyčnou částku, která je případně zvýšena o úrok vypočítaný v souladu s odstavcem 2.

16. Podle čl. 7 odst. 2 nařízení 809/2014 se úroky vypočítají za období od uplynutí platební lhůty pro příjemce uvedené v inkasním příkazu, která nesmí být stanovena na více než 60 dnů, do okamžiku vrácení nebo odečtení částky.
17. Podle čl. 27 odst. 1 nařízení 908/2014 nestanoví-li předpisy z jednotlivých odvětví zemědělství jinak, úroky z neoprávněných plateb, které mají být získány zpět v důsledku nesrovnalostí nebo nedbalosti, se vypočítají za období mezi okamžikem uplynutí platební lhůty pro příjemce uvedené v inkasním příkazu a datem vrácení nebo odečtení částky. Platební lhůta nesmí být delší než 60 dnů od vydání inkasního příkazu.
18. Poté, co soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Soud předesílá, že se v minulosti již několikrát zabýval rozhodnutími, jimiž žalovaný vyloučil odkladný účinek odvolání proti výroku o povinnosti vrátit vyplacenou dotaci v 60denní lhůtě. Tato rozhodnutí (resp. jejich výroky vylučující odkladný účinek odvolání) soud rozsudky ze dne 29. 11. 2021 č. j. 11 A 128/2019-66, ze dne 22. 2. 2023 č. j. 14 A 19/2022-35 a ze dne 20. 7. 2023 č. j. 6 A 91/2022-38 a č. j. 6 A 92/2022-39 zrušil pro nezákonnost spočívající ve vadném a nedostatečném vyložení neurčitého právního pojmu *naléhavý veřejný zájem*. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2021 č. j. 11 A 128/2019-66 potvrdil v řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 6. 2022 č. j. 5 Afs 404/2021-33. V nyní projednávané věci soud neshledal důvod se od názorové linie vyjádřené ve zmíněných rozsudcích jakkoliv odchýlit, zvláště je-li relevantní pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí do značné míry doslova zkopírovaná z dříve přezkoumávaných (a soudem zrušených) rozhodnutí žalovaného.
20. Předně je třeba uvést, že žalovaný nemá pravdu v tom, že žaloba je předčasná. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 7. 9. 2010 č. j. 7 As 26/2009-58 dovodil, že výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání podle § 85 odst. 2 správního řádu není vyňat ze soudního přezkumu podle § 70 s. ř. s. Proti takovému výroku se totiž nelze odvolat (§ 85 odst. 4 správního řádu), a účastníkům řízení tudíž musí být zajištěna ochrana před nezákonným posouzením podmínek podle § 85 odst. 2 písm. a) až c) správního řádu. Žalobkyně v žalobě opakovaně zdůraznila, že žalobu podává výhradně proti té části, resp. proti tomu výroku napadeného rozhodnutí, jímž žalovaný vyloučil odkladný účinek odvolání. Soud proto uzavírá, že žaloba není předčasná.
21. Soud zvažoval také to, zda na přípustnost žaloby nemá vliv skutečnost, že Ministerstvo zemědělství již rozhodlo o odvolání žalobkyně proti napadenému rozhodnutí. Jak vysvětlil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 11. 2021 č. j. 11 A 128/2019-66, tato procesní konstelace nemá na přípustnost žaloby vliv. Odvolací orgán má totiž zapovězeno přezkoumat zákonnost vyloučení odkladného účinku odvolání. Proto i přesto, že po rozhodnutí odvolacího orgánu nemá výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání nadále faktické účinky, není možné účastníkovi řízení odepřít soudní přezkum zákonnosti tohoto výroku. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 7. 9. 2010, č. j. 7 As 26/2009-58 nadto spojil přípustnost přezkumu rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání výslovně s možností účastníka řízení následně se domáhat náhrady škody způsobené při výkonu veřejné moci. Soud proto uzavírá, že na přípustnost žaloby nemá vliv, že o odvolání, jehož odkladný účinek byl vyloučen, již Ministerstvo zemědělství rozhodlo.

22. Soud shledal opodstatněnou námitku žalobkyně, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě nevysvětlil, v čem spočívá naléhavý veřejný zájem na vyloučení odkladného účinku odvolání.
23. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 8. 2011, č. j. 5 As 47/2011-77 uvedl, že při aplikaci § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu je třeba, aby správní orgán nejdříve vysvětlil tzv. neurčitý právní pojem *naléhavý veřejný zájem*, a následně pod něj podřadil konkrétní skutkovou situaci. Obdobně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 4. 2014, č. j. 8 As 37/2011-154 uvedl, že je povinností správního orgánu při aplikaci neurčitých právních pojmů (jako je například naléhavý veřejný zájem) vymezit jejich obsah a řádně odůvodnit, proč zjištěný skutkový stav pod obsah neurčitého právního pojmu spadá či nikoliv. Pokud správní orgán nabude přesvědčení, že v daném případě je dán naléhavý veřejný zájem na sistaci podaného odvolání, následuje další krok, a to provedení správní úvahy o možnosti vyloučení odkladného účinku (to plyne z formulace, že správní orgán *může* odkladný účinek vyloučit).
24. Úvaha žalovaného předestřená v napadeném rozhodnutí, že na ochraně finančních zájmů EU je v podstatě vždy veřejný zájem, je nedostatečná. Zaprvé, žalovaný operuje s pojmem *veřejný zájem*, a zcela tak pominul zákonem předpokládaný prvek *naléhavosti*, tj. kvalifikovanou a přímou hrozbu škodlivých následků na konkrétním veřejném zájmu. Zadruhé, žalovaný náležitě nevysvětlil ani pojem veřejný zájem, s nímž pracoval a jímž odůvodňoval vyloučení odkladného účinku odvolání. Zatřetí, žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, proč v této situaci podřadil pod neurčitý právní pojem veřejného zájmu právě finanční zájmy EU.
25. Žalovanému lze sice přitakat v tom, že ochrana finančních zájmů EU představuje právem chráněné veřejné zájmy a za určitých okolností může zájem na této ochraně naplnit klauzuli naléhavého veřejného zájmu ve smyslu § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu. Žalovaný nicméně nevysvětlil, proč právě v tomto konkrétním případě je třeba chránit naléhavý veřejný zájem na ochraně finančních zájmů EU výjimečným institutem odepření odkladného účinku odvolání.
26. Na tom nemění nic ani odkaz žalovaného na aplikační přednost unijního práva. Z ní totiž neplyne požadavek na vyloučení odkladného účinku odvolání v projednávané věci. Ustanovení unijních předpisů, na něž žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje, určují platební lhůtu 60 dnů pro vrácení neoprávněně poskytnuté platby a současně upravují počátek běhu lhůty pro výpočet penále po uplynutí platební lhůty. Obě přímo aplikovatelná nařízení hovoří o *inkasním příkazu* a lhůtu pro vrácení dotace vážou na jeho *vydání*. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 2. 2023 č. j. 14 A 19/2022-35 uvedl, že „(z) *nařízení ovšem nevyplývá, že by vydáním bylo nutné rozumět vydání prvostupňového, nepravomocného rozhodnutí bez možnosti odložit výkon tohoto rozhodnutí. Jakkoliv soud uznává, že i tento výklad je teoreticky možný, bez výslovné úpravy v právu EU či v zákoně se k němu nelze přiklonit. Pokud by evropský zákonodárce zamýšlel v těchto věcech vyloučit vnitrostátní opravné prostředky či odkladný účinek těchto opravných prostředků, jistě by tak jasným a zřetelným způsobem učinil. Z těchto ustanovení nelze mechanicky a bez dalšího vysvětlení – a to navzdory specifickým účinkům práva EU – dovodit naléhavý veřejný zájem k vyloučení odkladného účinku odvolání dle § 85 odst. 2 písm. a) správního řádu. Žalovaný si tedy nepočínal dostatečně šetrně k právům a oprávněným zájmům žalobkyně. V pochybnostech měl postupovat v její prospěch.*“ Žalobkyně tedy v žalobě oprávněně namítla, že žalovaný bezdůvodně přijal přísnější výklad, pokud pojem inkasní příkaz ztotožnil s napadeným rozhodnutím.

27. Z ustanovení příslušných unijních předpisů nadto přímo nevyplývá, že vyloučení odkladného účinku odvolání zásadním způsobem přispěje k ochraně finančních zájmů EU. Čl. 7 odst. 2 nařízení 809/2014 pouze stanoví, že pokud příjemce dotace nevrátí neoprávněně získané finanční prostředky do 60 dnů od vydání inkasního příkazu, vzniká mu povinnost platit úroky. Ustanovení § 11a odst. 4 věty první zákona o ZSIF zase předpokládá vznik povinnosti příjemce dotace platit žalovanému penále, pokud dotaci ve stanovené platební lhůtě nevrátí. Právě uvedené představuje negativní důsledky, které hrozí primárně žalobkyni, nikoliv rozpočtu Evropské unie či České republiky.
28. Teprve ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na čl. 54 nařízení 1306/2013, který zakládá povinnost členských států v případě selhání ve vymáhání plateb do čtyř let od data žádosti o vrácení plateb (osmi let v případě, že zpětné získání je vymáháno u vnitrostátních soudů) nést poloviční finanční důsledky toho, že platby nebyly získány zpět (druhá polovina je kryta z rozpočtu Evropské unie). Je tedy zjevné, že žalovaný se všemi dostupnými prostředky snaží zabránit tomu, aby v případě, že by žalobkyně dotaci nevrátila, musela Česká republika zaplatit polovinu neoprávněně vyplacené dotace do rozpočtu Evropské unie. K tomu je třeba v prvé řadě říci, že důvody správního rozhodnutí nelze doplňovat až v řízení o žalobě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003 č. j. 1 A 629/2002-25). Ani po věcné stránce však tento argument neobstojí – žalovaným zmiňované ustanovení nařízení 1306/2013 ukládá členským státům nahradit Evropské unii polovinu nevymožené dotace po čtyřech (v případě soudního vymáhání osmi) letech vymáhání, proto dané ustanovení neposkytuje oporu pro závěr, že bylo ve veřejném zájmu (natožpak naléhavém veřejném zájmu) třeba vyloučit systaci odvolání, v jehož důsledku žalobkyně musela vrátit finanční prostředky do 60 dnů od doručení napadeného rozhodnutí. Žalovaný uplatnil stejnou argumentaci i v řízení před Městským soudem v Praze vedeném pod sp. zn. 6 A 91/2022, přičemž soud na ni v rozsudku ze dne 20. 7. 2023 č. j. 6 A 91/2022-38 reagoval tak, že *„(p)ovinnost členských států efektivně vymáhat neoprávněně získané dotace lze jistě realizovat i v souladu se zákonem, po provedení odvolacího řízení a nabytí právní moci rozhodnutí. Právě takový přístup šetří nejen procesní, ale i hmotná práva příjemců dotací.“*
29. Lze shrnout, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vyloučil odkladný účinek odvolání, aniž by náležitě vyložil a na danou situaci aplikoval neurčitý právní pojem *naléhavý veřejný zájem*. Soud proto podle § 78 odst. 1 s. ř. s. výrok napadeného rozhodnutí o vyloučení odkladného účinku odvolání rozsudkem pro nezákonnost zrušil. Byť tento (rozsudkem soudu zrušený) výrok již nemá právní účinky, soud nemá s ohledem na § 78 odst. 4 s. ř. s. jinou možnost než vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
30. Soud nemůže předvídat, jak dopadne soudní řízení vedené pod sp. zn. 9 A 76/2022, v němž žalobkyně brojí proti odvolacímu rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 4. 7. 2022, č. j. MZE/ 25111/2022, jež se týká věci samé (tj. uložení povinnosti vrátit dotaci). V případě, že žalobkyně v tomto řízení se svou žalobou uspěje, bude žalovaný právním názorem vysloveným v tomto zrušovacím rozsudku v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
31. Žalobkyně také namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Postrádala v něm totiž jakékoliv úvahy o tom, jaké okolnosti případu vyžadují odepření odkladného účinku odvolání. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 22. 3. 2007 č. j. 7 As 78/2005-62, zabýval přezkumem a přezkoumatelností správních rozhodnutí, v nichž správní orgán aplikuje neurčitý právní pojem. Uvedl, že *„(v)ýklad neurčitého právního pojmu správním orgánem je podroben soudnímu přezkumu. Při svém rozhodování správní soud řeší otázku, zda určitý jev reálného života byl správním orgánem*

správně podřazen pod neurčitý právní pojem (...). Soud musí mít možnost přezkoumat, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Jestliže takový přezkum možný není, je rozhodnutí pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné.“ Žalovaný vyšel při rozhodování o vyloučení odkladného účinku odvolání v projednávané věci z toho, že dle přímo aplikovatelných unijních předpisů je třeba chránit finanční zájmy Evropské unie, avšak s tímto závěrem se soud neztotožnil (k tomu viz výše). Soud připouští, že toto odůvodnění výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání je nedostatečné a na samé hranici přezkoumatelnosti, protože žalovaný dostatečně nedefinoval neurčitý právní pojem a případ žalobkyně pod něj náležitě nepodřadil. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů však musí být vykládána vždy ve svém skutečném smyslu, tj. jako objektivní nemožnost přezkoumat rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Žalovaný, byť stroze, vysvětlil důvody, které jej vedly k vyloučení systace odvolání, a napadené rozhodnutí proto nepřezkoumatelné není.

32. Soud považuje za potřebné reagovat i na okruh žalobních námitek, v nichž žalobkyně rozvíjí svou hypotézu o nadbytečnosti výroku o vyloučení odkladného účinku odvolání. Tvrdí, že kdyby žalovaný a Ministerstvo zemědělství rozhodovali v přiměřených lhůtách, tento výrok by nebyl vůbec třeba, neboť věc by byla pravomocně dořešena v 60denní platební lhůtě. Tato žalobní argumentace je zcela lichá. Vzhledem k tomu, že meritorní výrok napadeného rozhodnutí ukládá žalobkyni povinnost vrátit dotaci do 60 dnů od doručení napadeného rozhodnutí, nehraje pravomocné skončení věci (tj. rozhodnutí odvolacího orgánu) žádnou roli v otázce vykonatelnosti napadeného rozhodnutí.
33. Také úvahy žalobkyně o tom, že v důsledku faktického vrácení vyplacené dotace pozbylo Ministerstvo zemědělství motivaci rozhodnout o odvolání v přiměřené lhůtě, jsou neopodstatněné a hypotetické. Pokud měla žalobkyně v minulosti pocit, že žalovaný je v dané věci nečinný, mohla se proti jeho nečinnosti bránit prostředky, které jí poskytuje správní řád. Ze správního spisu nicméně neplyne, že by tak učinila.
34. Ve druhém výroku tohoto rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. přiznal žalobkyni, která měla ve věci úspěch, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3 000 Kč a dále náklady vynaloženými na právní zastoupení žalobkyně advokátem. Ty spočívají jednak v odměně za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.), a dále ve dvou paušálních částkách ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Celková výše nákladů důvodně vynaložených žalobkyní na řízení o žalobě tedy činí 9 800 Kč. Soud pro úplnost dodává, že mezi tyto náklady nelze zahrnout náklady spojené s podáním návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a návrhu na vydání předběžného opatření, neboť tyto návrhy soud neshledal důvodnými (proto je také usnesením ze dne 2. 4. 2022 č. j. 15 A 19/2022 – 58 zamítl).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 26. října 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu